

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. WATHELET
представено на 4 септември 2014 година¹

Дело С-434/13 Р

**Европейска комисия
срещу
Parker Hannifin Manufacturing Srl, по-рано Parker ITR Srl
Parker-Hannifin Corp.**

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Европейски пазар на морски маркучи —
Правоприемство на правни субекти — Отговорност за неправомерното поведение —
Намаляване на размера на глобата от Общия съд“

1. С настоящата жалба Европейската комисия се обръща към Съда с искане да отмени решение Parker ITR и Parker-Hannifin/Комисия², с което Общият съд на Европейския съюз отменя частично Решение С(2009) 428 окончателен на Комисията³ (относно картел за „морски маркучи“, един от най-дълго продължилите картели, които някога са били санкционирани⁴) и намалява значително размера на глобата, наложена на Parker ITR с това решение, както и на сумата, за която Parker-Hannifin Corp. (наричано по-нататък „Parker-Hannifin“) се счита за солидарно отговорно.
2. Това дело дава възможност на Съда да уточни принципите на конкурентното право на Съюза, приложими по отношение на картели, когато се осъществява прехвърляне на активи, предмет на нарушението, в рамките на групата с цел последваща продажба на правния субект приобретател (дъщерното дружество) на трето независимо лице, като прехвърленият субект продължава, както преди прехвърлянето, да участва в картела (т.е. в случай на „икономическа приемственост или приемство“ в рамките на групата).

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Т-146/09, Сб., ЕУ:Т:2013:258, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“.

3 — Решение от 28 януари 2009 година относно производство съгласно член [101 ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (Дело СOMP/39.406 — Морски маркучи, наричано по-нататък „спорното решение“). В настоящото заключение ще използвам старата номерация на договора, тъй като спорното решение е прието при действието на Договора за ЕО. Интересно е да се отбележи, че този картел е първият, при който сме свидетели на екстрадирането на бизнесмен, произхождащ от държава членка (Италия), от друга държава членка (Германия) към САЩ на основание нарушение на конкурентното право. Този бизнесмен се признава за виновен, „walked into court wearing glasses and dressed in a khaki jump suit, leg irons and handcuffs and accompanied by two US Marshals“ и е осъден от US District Court in the Southern District of Florida на две години лишаване от свобода и глоба в размер на 50 000 щатски долара (USD). Европейският съд по правата на човека наскоро отхвърли жалбата му срещу решението на германските власти (вж., наред с останалото, mLex, „Extradited marine hose executive pleads guilty, sentenced to 24 months“ от 24 април 2014 г. и „Human-rights court rejects case of extradited Italian cartel executive“ от 29 май 2014 г.).

4 — Интересно е също така да се отбележи, че този картел е покривал целия свят и участващите предприятия са съставлявали много важна част от отрасъла на морски маркучи в световен план. Картелът е сложен и институционализиран до такава степен, че е приел „устав“ под формата на меморандум за разбирателство, имал е формална структура на „Клуб“, кодови имена и е използвал услугите на външни „консултанти“, които са го координирали и наблюдавали. Картелът е бил и устойчив. След като е претърпял криза между май 1997 г. и юни 1999 г., той възвръща предишната си мощ и продължава дейността си още осем години. Картелът е прекратен едва в резултат на координирани проверки, проведени от различни органи за защита на конкуренцията по света. Впоследствие много ръководители, участвали в картела, са осъдени на лишаване от свобода в редица държави.

3. Тук се разглеждат принципът на *личната отговорност*, съгласно който е редно да се вмени отговорност за нарушение (в случая картел) на физическото или юридическото лице, стопанисващо предприятието, което участва в картела⁵, и изключението от този принцип, а именно принципът на *икономическата приемственост* (развит по-специално по повод на случаите на реструктуриране или други вътрешни промени в група от предприятия), съгласно който може да се окаже необходимо за целите на ефективното прилагане на правилата за конкуренция, да се вмени отговорността за картел не на първоначалния, а на новия субект, който стопанисва участващото предприятие⁶.

I – Обстоятелства, предхождащи спора

4. Между страните не е налице спор относно фактите.

5. Разглежданите по делото дейности в отрасъла на морските маркучи⁷ са разработени през 1966 г. от Pirelli Treg SpA, дружество от групата Pirelli. След сливането на две дъщерни дружества в групата Pirelli, те са поети през 1990 г. от ITR SpA (наричано по-нататък „ITR“).

6. През 1993 г. ITR е придобито от Saiag SpA (наричано по-нататък „Saiag“).

7. През 2001 г. Parker-Hannifin Corp., контролиращото дружество майка на групата Parker-Hannifin, и Saiag започват преговори относно възможността за придобиване от Parker-Hannifin на дейностите на ITR, свързани с морските маркучи. Предвид тази продажба ITR създава през юни 2001 г. дъщерно дружество, наречено ITR Rubber.

8. На 5 декември 2001 г. Parker Hannifin Holding, дъщерно дружество, притежавано изцяло от Parker-Hannifin, се договаря с ITR да придобие 100 % от дружествените дялове на ITR Rubber, като придобиването трябва да се осъществи по искане на Parker Hannifin Holding.

9. Същност договорът предвижда по-специално прехвърлянето на сектора за каучукови маркучи (в това число морски маркучи) от ITR на ITR Rubber да се осъществи по искане на Parker Hannifin Holding.

10. На 19 декември 2001 г. ITR прехвърля дейностите си в сектора на морските маркучи на ITR Rubber.

11. Прехвърлянето поражда действие от 1 януари 2002 г.

12. На 31 януари 2002 г. Parker Hannifin Holding придобива от ITR дружествените дялове на ITR Rubber. ITR Rubber впоследствие е преименувано на Parker ITR Srl⁸.

13. През 2007 г. Комисията започва разследване за нарушение на член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП на пазара на морски маркучи.

5 — Вж. решения KNP VT/Комисия (C-248/98 P, EU:C:2000:625, т. 71), Cascades/Комисия (C-279/98 P, EU:C:2000:626, т. 78), Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия (C-286/98 P, EU:C:2000:630, т. 37) и SCA Holding/Комисия (C-297/98 P, EU:C:2000:633, т. 27), както и заключение ЕТИ и др. на генералния адвокат Kokott (C-280/06, EU:C:2007:404, т. 71).

6 — Вж. решения Aalborg Portland и др./Комисия (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, EU:C:2004:6, т. 356—359), ЕТИ и др. (C-280/06, EU:C:2007:775), Jungbunzlauer/Комисия (T-43/02, Сб., EU:T:2006:270), ArcelorMittal Luxembourg и др./Комисия (T-405/06, Сб., EU:T:2009:90) и в производство по обжалване, ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др. (C-201/09 P и C-216/09 P, EU:C:2011:190).

7 — Морските маркучи се използват за прехвърляне на газ или на петролни продукти от морски съоръжения, изградени в близост до бреговете (например буйове, закотвени в открито море, или плаващи платформи за добив на газ или петрол), на танкери, а след това за разтоварване на посочените продукти на други морски крайбрежни съоръжения или на сушата.

8 — За целите на настоящото заключение ще използвам наименованието Parker ITR включително за периодите, през които предприятието, принадлежало на групата Saiag и на междинното дружество майка ITR, се е наричало ITR Rubber.

14. В спорното решение Комисията установява, че единадесет дружества, сред които Parker Hannifin Manufacturing (по-рано Parker ITR) и Parker-Hannifin (наричани по-нататък заедно „ответниците“), са извършили в сектора за морски маркучи в рамките на Европейското икономическо пространство (ЕИП) едно-единствено и продължено нарушение през различни периоди от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г., като нарушението се състои в разпределение на тръжни процедури, определяне на цени, определяне на квоти, определяне на условия за продажба, географско разпределение на пазара, обмен на чувствителна информация относно цените, обема на продажбите и тръжните процедури за възлагане на обществени поръчки.

15. В посоченото решение Комисията установява, че Parker ITR и Parker Hannifin участват в картела съответно от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г. и от 31 януари 2002 г. до 2 май 2007 г. На Parker ITR е наложена глоба в размер на 25 610 000 EUR, от която 8 320 000 EUR солидарно с Parker-Hannifin.

16. Комисията приема, че нито Pirelli, нито ITR, нито Saiag (бившите дружества майки и/или праводатели на Parker ITR) не носят отговорност като адресати на решението и не ги санкционира, тъй като по отношение на тях е изтекъл давностният срок за нарушението.

II – Обжалваното съдебно решение

17. На 9 април 2009 г. Parker ITR и Parker-Hannifin подават жалба до Общия съд с основното искане да се отмени спорното решение в частта му, отнасяща се до тях, и при условията на евентуалност, да се намали наложената глоба. В подкрепа на жалбата те изтъкват девет основания.

18. На 17 май 2013 г. с обжалваното съдебно решение Общият съд уважава първото основание в първата му част, изведена от нарушаването на принципа на личната отговорност, и отменя член 1, точка и) от спорното решение, тъй като се приема, че Parker ITR отговаря за периода до 1 януари 2002 г. (точки 83—130). Следователно Общият съд уважава също така петото и шестото основание във връзка с увеличението на наложената на ответниците глоба поради ролята на водач, която Parker ITR е имало за периода от юни 1999 г. до септември 2001 г. (точки 139 и 140, 145 и 146, както и 253 и 254 от обжалваното съдебно решение).

19. Общият съд отхвърля останалите основания.

20. Общият съд упражнява правомощията си за пълен съдебен контрол и намалява наложената на Parker ITR глоба от 25 610 000 EUR на 6 400 000 EUR. Що се отнася до сумата, за която на Parker-Hannifin е вменена солидарна отговорност, Общият съд я намалява със 100 000 EUR (а именно на 6 300 000 EUR)⁹.

III – По жалбата

21. Комисията изтъква две основания в подкрепа на жалбата си. В писмения си отговор ответниците представят доводи, свързани с изчисляването на глобата, в случай че Съдът уважи първото основание по жалбата.

⁹ — Точка 257 от обжалваното съдебно решение гласи следното: „[п]редвид всичко изложено по-горе, следва първо да се отмени член 1, буква и) от [спорното] решение, доколкото се отнася до нарушението, в което се упреква Parker ITR за периода преди януари 2002 г., второ, размерът на наложената му глоба да се определи на 6 400 000 EUR, за които Parker-Hannifin трябва да отговаря солидарно до размер на 6 300 000 EUR, при положение че солидарната отговорност на Parker-Hannifin не би могла да се ангажира за периода 1—31 януари 2002 г., и накрая, трето, да се отхвърли жалбата в останалата ѝ част“.

A— Първо основание: погрешно прилагане на съдебната практика относно икономическата приемственост

1. Обжалваното съдебно решение

22. След като припомня съдебната практика относно принципите на личната отговорност (точки 85—88) и икономическата приемственост (точки 89—98), Общият съд се произнася в точки 115, 116 и 121 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„115 Следва да се констатира, от една страна, че от 27 юни 2001 г. до 31 януари 2002 г. ITR Rubber е било дъщерно дружество, притежавано изцяло от ITR, и от друга страна, че прехвърлянето на дейностите, свързани с производство на каучукови маркучи на ITR Rubber, е произвело действие едва от 1 януари 2002 г., като нищо в преписката на Комисията не доказва, че ITR Rubber е имало каквато и да е дейност, по-специално дейност, свързана с производство на морски маркучи, преди тази дата. [...]

116 При тези обстоятелства юридическото лице, което ръководи разглежданото предприятие към момента, в който е извършено нарушението, т.е. ITR и неговото дружество майка Saiag, следва да отговаря за него, дори ако към момента на приемане на решението, с което се установява нарушението[,] стопанисването на дейността, свързана с морските маркучи, вече е била поставена под отговорността на друго предприятие, в конкретния случай Parker-Hannifin. Принципът на личната отговорност не би могъл всъщност да се поставя под съмнение от този на икономическата приемственост в случаите като настоящия, при които предприятие, участвало в картела, а именно Saiag, и неговото дъщерно дружество ITR, прехвърля част от дейностите си на трето независимо лице и между прехвърлителя и приобретателя не съществува никаква структурна връзка, т.е. в конкретния случай между Saiag или ITR и Parker-Hannifin.

121 [...] тъй като следва да се отхвърли предпоставката за мотивирането на Комисията във връзка с прилагането на [принципа] за икономическата приемственост единствено за прехвърлянето на активи от ITR на ITR Rubber (а не и за прехвърлянето на дъщерното дружество ITR Rubber на Parker-Hannifin), отговорността на Saiag и на ITR не може да е била прехвърлена на ITR Rubber в изпълнение на този [принцип].[...].“

2. Доводите на страните

23. Комисията посочва, че в конкретния случай следва да се разграничат две прехвърляния на активи: на първо място, прехвърляне в рамките на групата, в случая в групата Saiag, в която активите на ITR са прехвърлени на ITR Rubber, и на второ място, прехвърляне между групи, в случая между групите Saiag и Parker-Hannifin с продажбата на ITR Rubber, впоследствие ITR Parker, от страна на Saiag на Parker-Hannifin.

24. Според Комисията в обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда единствено второто прехвърляне.

25. Комисията счита, че първото прехвърляне е осъществено при изискваните от съдебната практика условия за икономическа приемственост. Тя припомня, че съгласно тази съдебна практика, когато две образувания (в случая ITR и ITR Rubber) съставляват едно икономическо образувание, обстоятелството, че образуването, което е извършило нарушението (ITR), продължава да съществува, само по себе си не е пречка за санкциониране на образуването, на което то е прехвърлило икономическата си дейност (ITR Rubber). Според Комисията такава

налагане на санкция е допустимо в частност, когато тези образувания са били под контрола на едно и също лице (в случая Saiag) и предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания.

26. Комисията счита, че релевантната дата, за да се прецени дали има прехвърляне на активи в рамките на група или между независими предприятия, е датата на самото прехвърляне на активи. В конкретния случай именно Saiag/ITR е създала ITR Rubber, дъщерното дружество, на което са били прехвърлени активите, докато е било под техен контрол.

27. Макар да е необходимо да съществуват структурни връзки към тази дата, то за сметка на това не било необходимо тези връзки да продължават през целия период на нарушението. Фактът, че ITR Rubber не е останало в групата Saiag и че е изминал кратък период между създаването му и продажбата му на групата Parker-Hannifin, бил без значение. По същия начин обстоятелството, че ITR Rubber още от създаването си е било предназначено да бъде продадено, било ирелевантно: за да се избегне създаването на правна несигурност, приложението на принципа на икономическата приемственост трябвало да се основава на обективни и ясни правила и да не зависи от субективни намерения или от събития, последвали прехвърлянето.

28. Комисията добавя, че обратно на преценката, която е направил Общият съд, тя не е била задължена да вмени отговорността за неправомерното поведение на дружествата майки Saiag и ITR. Обстоятелството, че по предходно дело е решила да вмени тази отговорност на дружеството майка прехвърлител, а не на дъщерното дружество, което е било обект на прехвърляне, било ирелевантно, тъй като предходната практика на Комисията при вземането на решения не създава обвързваща правна уредба за целите на преценката на законосъобразността на актове, които тя приема впоследствие. Решавайки по настоящото дело да вмени отговорността за нарушението на ITR Rubber в качеството му на икономически правоприменик на ITR, Комисията се възползвала от признатото ѝ от съдебната практика право на преценка. В тази връзка тя отбелязва, че макар налагането на глоба на Parker ITR определено да е могло да намали стойността на осъществената от Parker-Hannifin инвестиция, този риск не се различава от други рискове при придобиване на дружество (например риск от поемане на отговорност за околната среда) и приобретателят може да се защити от него, като предвиди подходящи клаузи за освобождаване от отговорност в договора за покупко-продажба.

29. Накрая, Комисията отбелязва, че вменяването на отговорността за нарушението на Parker ITR за целия период, през който активите, обект на нарушението, са били част от него, е основателно в още по-голяма степен поради невъзможността да се санкционира бившият притежател на активите, а именно Saiag/ITR, поради на изтичането на погасителната давност. От тази гледна точка невъзможността да се наложи глоба на предходния стопанисващ субект поради изтекла погасителна давност би била равностойна на ситуация, в която същият е престанал да съществува юридически или е прекратил всякаква стопанска дейност — хипотеза, при която, за да осигури ефективното прилагане на конкурентното право на Съюза, Съдът изрично е потвърдил, че е налице икономическо приемство¹⁰.

30. В отговор Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin твърдят, че Комисията тълкува погрешно съдебната практика относно икономическата приемственост. Според ответниците в производството по обжалване и противно на това, което поддържа Комисията, в решение ЕТИ и др. (EU:C:2007:775) Съдът не установил механично правило, съгласно което съществуването в миналото на обикновена структурна връзка между прехвърлителя и приобретателя на дейността, която е част от нарушението, автоматично вменява на приобретателя отговорността

10 — Комисията се позовава на решение ЕТИ и др. (EU:C:2007:775, т. 41).

за такова нарушение. Съдът се произнесъл изрично, че тази последица била възможна само при условие, че се докаже, че прехвърлителят и приобретателят са били под действителния контрол на едно и също лице в момента, в който е съществувала структурната връзка, и че са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания. Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin добавят, че тълкуването им е потвърдено от последващото решение ThyssenKrupp Nirosta/Комисия (C-352/09 P, EU:C:2011:191), в което нито Комисията, нито Съдът не са посочили структурната връзка, първоначално съществувала между прехвърлителя Thyssen Stahl и приобретателя ThyssenKrupp Nirosta, като възможен или достатъчен мотив, за да се вмени отговорност на втория субект за неправомерното поведение на първия.

31. Всъщност в спорното решение Комисията напълно пропуснала да прецени дали по време на кратката продължителност на структурната връзка, съществувала между ITR и ITR Rubber, тези два субекта са били, както се изисква съгласно решение ETI и др. (EU:C:2007:775), под контрола на едно и също лице и предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания. В спорното решение се отбелязвало само, че в момента на прехвърлянето на дейностите, свързани с морските маркуци, от ITR на ITR Rubber второто дружество е „притежавано изцяло“ от първото. В посоченото решение не се споменавала по никакъв начин съдебната практика, по силата на която за едно дружество майка може да се предполага, че е упражнявало решаващо влияние върху притежавано изцяло от него дъщерно дружество. Впрочем, в хипотезата, при която спорното решение имплицитно черпело основание от това предположение, според ответниците в производството по обжалване било налице нарушение на правото им на защита, тъй като в изложението на възраженията нямало позоваване в този смисъл.

32. Поради това Parker Hannifin Manufacturing и Parker-Hannifin стигат до извода, че доколкото Комисията е пропуснала да прецени в спорното решение дали ITR и ITR Rubber (впоследствие Parker ITR) са съставлявали едно и също предприятие в краткия период от време, в който са имали структурна връзка, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е произнесъл, че на Parker ITR не може да се вмени отговорност за поведението на ITR единствено въз основа на такава минала структурна връзка.

33. Накрая, ответниците в производството по обжалване подчертават, че правилата относно давностния срок са обективни и тяхното прилагане не зависи от участващите в нарушението субекти. Въпреки че същите могат да се опитат да се освободят от отговорност посредством прехвърляне на дъщерни дружества, то за сметка на това те нямат никакъв контрол върху прилагането на правилата относно погасителната давност. Това разграничение се заличавало с твърдението на Комисията, че невъзможността да се наложи глоба на субект поради изтекла погасителна давност била равностойна на ситуация, в която бившият стопанисващ субект е престанал да съществува юридически или е прекратил всякаква икономическа дейност.

3. Анализ

а) Въведение

34. Настоящото дело попада по-специално в насоката на решение ETI и др. (EU:C:2007:775), в което Съдът е установил съществуването на икономическа приемственост при обстоятелства, много сходни на тези в настоящия случай. Всъщност по това дело е налице прехвърляне на активи в рамките на групата към новосъздадено дъщерно дружество, учредено с цел да бъде приватизирано и след това продадено, както в настоящия случай (без каквато и да е индичия относно намерение за злоупотреба). Впрочем и двете страни в настоящото производство по обжалване се позовават на това решение, но в подкрепа на противоположни тези.

б) Съдебна практика

35. Следва да се има предвид, че правото на конкуренцията на Съюза се прилага по отношение на предприятия, чиято структура, начин на финансиране, правно-организационна форма и акционерен състав могат да се променят във времето. Считаю (подобно на Комисията), че това обстоятелство и необходимостта ефективно прилагане на правото на конкуренцията да се адаптира към тези промени могат да обосноват приемането на отклонения от принципа на личната отговорност, по-специално в ситуации като тази по делото, довело до решение ЕТІ и др. (EU:C:2007:775), или по настоящото дело, където би бил приложим принципът на икономическа приемственост.

36. Очевидно, ако едно предприятие придобие друго посредством закупуване на акциите от него, обикновено не би възникнал проблем, тъй като *правният субект* остава същият (прехвърляне на правен субект). За сметка на това ще се появят трудности в ситуации, при които приобретателят купува „дейността“ на предприятие, участващо в нарушение, и се прехвърлят „активи“ (прехвърляне на активи)¹¹.

37. В решение Комисия/Anic Partecipazioni (C-49/92 P, EU:C:1999:356, т. 145) Съдът се произнася по отношение на принципа на икономическа приемственост (чието приложение изисква дружеството Anic предвид прехвърлянето на активите му, свързани с нарушението), че „доколкото Anic упреква Общия съд, че му е вменил отговорността за нарушението, въпреки че е прехвърлило свързаната с полипропилен дейност на Monte, то не зачита принципа за личната отговорност и пренебрегва решаващото обстоятелство, произтичащо от практиката на Съда (вж. в този смисъл Решение Suiker Unie и др./Комисия, [40/73—48/73, 50/73, 54/73—56/73, 111/73, 113/73 и 114/73, EU:C:1975:174], точки 80 и 84), че посоченият [принцип] „за икономическата приемственост“ се прилага само в случай че юридическото лице, стопанисвало предприятието, е престанало да съществува като правен субект след извършването на нарушението. Също така следва, че прилагането на тези критерии по никакъв начин не противоречи на принципа на правната сигурност“.

38. При все това, единствено фактът, че участващ в нарушението правен субект продължава да съществува, не изключва непременно възможността Комисията да вмени отговорността на субекта, на който са били прехвърлени икономическите дейности.

39. Както Съдът наскоро припомня в решение Versalis/Комисия (C-511/11 P, EU:C:2013:386), „[с]ъгласно постоянната съдебната практика правото на Съюза в областта на конкуренцията се отнася до дейността на предприятията, като понятието за предприятие обхваща всяко образувание, което извършва икономическа дейност, независимо от правния статут и начина му на финансиране. Съгласно принципа на личната отговорност, ако наруши правилата на конкуренцията, такова образувание следва [да] носи отговорност^[12]. [...] Съдът вече е приел, че *когато две образувания съставляват едно икономическо образувание, обстоятелството, че образуванието, което е извършило нарушението, продължава да съществува, само по себе си не е пречка за санкциониране на образуванието, на което то е прехвърлило икономическата си дейност*. В частност подобно налагане на санкция е допустимо, когато тези образувания са били под контрола на едно и също лице и предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали едни и същи търговски указания“¹³ (курсивът е мой). Впрочем в обжалваното съдебно решение Общият съд се позовава на същите условия за прилагане на принципа на икономическа приемственост (точки 92 и 93).

11 — Вж. например Jones, A. et Sufrin, B. EC Competition Law. — Oxford, 2004, p. 121.

12 — Съдът се позовава в този смисъл на решение ЕТІ и др. (EU:C:2007:775, т. 38 и 39 и цитираната съдебна практика).

13 — Съдът се позовава на решение ЕТІ и др. (EU:C:2007:775, т. 48 и 49, както и на цитираната съдебна практика, а именно решение Aalborg Portland и др./Комисия, EU:C:2004:6, т. 355—358).

40. Разбирам логиката, на която се основава тази съдебна практика: предвид дългата продължителност на картелите и понякога на разследванията на Комисията, е важно — в ситуации на икономическа приемственост в рамките на групата (която впрочем може да бъде използвана, за да се избегне отговорността) — да се избегне положение, при което нарушението остава ненаказано, по-специално с оглед прилагане на принципа на полезното действие на правото на конкуренция на Съюза.

41. В решение HFB и др./Комисия (T-9/99, Сб., EU:T:2002:70, т. 106) Общият съд правилно е преценил, че „е вярно, че при определени обстоятелства, икономическият приемник на дадено юридическо лице може да носи отговорност за извършеното от това лице нарушение на правилата на конкуренция дори когато то все още съществува към датата на приемане на решението, с което се установява въпросното нарушение, за да не бъде полезното действие на тези правила застрашено поради промените, по-конкретно на правно-организационната форма на съответните предприятия“¹⁴.

42. В постановеното от голям състав решение ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 40, 41 и 44) Съдът потвърждава, че приложението на принципа на икономическа приемственост се обосновава с необходимостта да се следи санкциите, с които се наказват нарушенията на правото на конкуренция, да имат възпиращо действие.

43. В точка 41 от това решение Съдът припомня, че „ако не е предвидена никаква друга възможност за налагане на санкция на образувание, различно от това, което е извършило нарушението, предприятията биха могли да избегнат санкциите чрез обикновено изменение на правния си статут вследствие на реструктуриране, прехвърляне или други правни или организационни промени. Така би могло да се възпрепятства осъществяването на целта да се санкционират действията, които противоречат на правилата на конкуренцията, и да се предотврати тяхното възобновяване посредством възпиращи санкции“¹⁵. По-нататък в точка 42 Съдът се произнася, че „когато дадено образувание, извършило нарушение на правилата на конкуренцията, претърпява правна и организационна промяна, от тази промяна не следва по необходимост възникването на ново предприятие, освободено от отговорност за действията на предходното образувание, противоречащ[и] на правилата на конкуренцията, ако от икономическа гледна точка двете образувания са идентични“.

44. Общият съд също се произнася в точка 51 от своето решение Hoechst/Комисия (T-161/05, Сб., EU:T:2009:366), че „[...] осигуряването на ефективно прилагане на правилата за конкуренция може да изисква отговорността за нарушението на правилата относно картелите да се вмени по изключение не на лицето, което първоначално е стопанисвало предприятието, а на новото лице, което стопанисва предприятието, участващо в картела, в случай че последното действително може да се счита за правоприемник на лицето, което първоначално е стопанисвало предприятието, тоест когато то продължава да стопанисва участващото в картела предприятие“. Общият съд цитира и точка 41 от решение ETI и др. (EU:C:2007:775).

14 — Общият съд се позовава на решение NMH Stahlwerke/Комисия (T-134/94, Сб., EU:T:1999:44, т. 127).

15 — Тук Съдът се позовава в този смисъл на следната съдебна практика: решения ACF Chemiefarma/Комисия (41/69, EU:C:1970:71, т. 173), Showa Denko/Комисия (C-289/04 P, EU:C:2006:431, т. 61) и Britannia Alloys & Chemicals/Комисия (C-76/06 P, EU:C:2007:326, т. 22).

в) Настоящото дело

і) Общо становище

45. Считам, че макар Общият съд да е припомнил надлежно (без при все това да анализира задълбочено) релевантната съдебна практика в областта на икономическата приемственост в рамките на една група, то той не я е приложил правилно по настоящото дело.

46. Както Комисията отбелязва основателно, в настоящия случай трябва да се разграничат две прехвърляния на активи (две различни операции с характерни за всяка от тях правни последици¹⁶): първо прехвърляне *в рамките на група*, в случая групата Saiag, в която активите на ITR са прехвърлени на ITR Rubber, и второ прехвърляне *между групи*, в случая между групите Saiag и Parker-Hannifin с продажбата на ITR Rubber, впоследствие ITR Parker, от страна на Saiag на Parker-Hannifin¹⁷.

47. Всъщност в обжалваното съдебно решение явно се разглежда единствено второто прехвърляне (вж. например точки 116 и 121 от него), тъй като подобно тълкуване е било предложено от жалбоподателите в първоинстанционното производство и е потвърдено от Общия съд. По този начин Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като погрешно е квалифицирал фактите, което е довело до неправилно приложение на принципа на икономическа приемственост. Всъщност Общият съд се позовава погрешно на отсъствието на структурни връзки след прехвърлянето на активи в полза на Parker ITR, а именно между Saiag/ITR и Parker-Hannifin, докато в действителност подобни връзки са съществували между ITR и неговото притежавано изцяло дъщерно дружество Parker ITR от момента на първото прехвърляне на активи (в рамките на групата) до датата на второто прехвърляне (между групите).

48. Според мен първото прехвърляне е осъществено при изискваните от съдебната практика условия за наличие на икономическа приемственост, позволяващо да се допусне отклонение от принципа на личната отговорност.

49. Всъщност съгласно съдебната практика¹⁸, когато две образувания (в случая ITR и ITR Rubber) съставляват едно икономическо образувание, обстоятелството, че образуванието, което е извършило нарушението (ITR), продължава да съществува, само по себе си не е пречка за санкциониране на образуванието, на което то е прехвърлило икономическата си дейност (ITR Rubber). Освен това подобно налагане на санкция е допустимо в частност, когато образуванията са били под контрола на едно и също лице (в случая Saiag) и предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания.

16 — На практика, макар две операции да са икономически взаимозависими, първата не би могла да се пренебрегне или да се приеме, че правните задължения, които произтичат от нея, отпадат, тъй като са погълнати *ipso facto* в рамките на втората.

17 — Считам (подобно на Комисията), че явно предметът на настоящото дело не е просто продажбата на правен субект, участвал в нарушението; ако ITR е било продадено като правен субект, отговорността за минали действия, която щеше да продължи да бъде носена от него в новата група, би произтекла от решение Cascades/Комисия (EU:C:2000:626). Настоящото дело не може да се разглежда и като продажба на активи на независима група.

18 — Вж. решения Aalborg Portland и др./Комисия (EU:C:2004:6, т. 356–359) и ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 48 и 49). Точка 359 от решение Aalborg Portland и др./Комисия (EU:C:2004:6) е особено релевантна в случая: „[в] тази връзка е вярно, че в решение Комисия/Anic Participazioni, посочено по-горе (точка 145), Съдът е приел, че може да е налице икономическа приемственост само когато юридическото лице, което стопанисва предприятието, е престанало да съществува юридически след извършването на нарушението. Това дело обаче се е отнасяло до две съществуващи и функциониращи предприятия, от които само едното е прехвърлило на другото определена част от дейността си, като между двете не е съществувала структурна връзка. Впрочем, както е видно от точка 344 от настоящото решение, разглежданият в него случай не е такъв“ (курсивът е мой).

50. Важно е да се припомни, че в случая на ITR активите са прехвърлени на образуване (ITR Rubber), създадено в самото предприятие, извършило нарушението (ITR), през периода на самото нарушение, така че условията за икономическа приемственост в рамките на групата са били изпълнени. След това не активи, а правният субект (ITR Rubber) е бил прехвърлен от групата Saiag/ITR на групата Parker-Hannifin, преди да бъде преименуван на Parker ITR. Допълвам, че Комисията *не е вменила отговорност на Parker-Hannifin за периода преди придобиването от негова страна на акциите на ITR Rubber предвид принципа на икономическата приемственост.*

51. Следователно се разглежда единствено *отговорността на самото ITR Rubber (или Parker ITR)*, което преди да бъде продадено на Parker-Hannifin, е получило активите, обект на нарушението, от собственото си дружество майка ITR, член на групата Saiag/ITR. Според мен тезата на Комисията е правилна, доколкото с нея се поддържа, че прехвърлянето на активи вътре в групата, предхождащо продажбата на дъщерното дружество, дава възможност, съгласно съдебната практика, на ITR Rubber (или Parker ITR) в качеството му на икономически правоприменик в рамките на групата да се вмени отговорност за неправомерното поведение на ITR. Каквито и крайни цели да са преследвали Saiag/ITR със създаването на ITR Rubber, прехвърлянето е съставлявало вътрешна организационна промяна¹⁹, посредством която дейността, която е била част от картела, е прехвърлена на ITR Rubber, което първо под това наименование, а след това под наименованието Parker ITR *е продължило тази дейност и участието си в картела в течение на не по-малко от шест години.* С други думи ITR Rubber (впоследствие Parker ITR) остава отговорно, като поражда нова отговорност за новия си собственик поради продължаващото участие в нарушението. Впрочем за разлика от това, което изглежда приема Общият съд, продажбата на правния субект не би била достатъчна, за да се обезсили преходната икономическа приемственост²⁰.

ii) Подробен анализ на мотивите на Общия съд

52. Ако се върнем към обжалваното съдебно решение, може да се установи, че Общият съд посвещава цели 48 точки на принципа на икономическата приемственост (а именно точки 83—130 от споменатото решение). При все това мотивите, поради които Общият съд е изключил отговорността на ITR Rubber (станало впоследствие Parker ITR в резултат от прехвърлянето към групата Parker-Hannifin) в качеството му на икономически правоприменик на ITR, не изглеждат ясно изведени в обжалваното съдебно решение.

53. Ако разгледаме точките от обжалваното съдебно решение, цитирани в точка 22 от настоящото заключение, изглежда, че Общият съд разсъждава по следния начин: i) ITR Rubber е съществувало само седем месеца в рамките на групата Saiag и е осъществявало през съвсем кратък период от време (един месец) дейности, свързани с морските маркучи (точка 115); ii) ITR Rubber е било учредено в рамките на групата Saiag единствено с цел да бъде продадено на трето предприятие (а именно групата Parker) (точка 115); iii) „[п]ри тези обстоятелства“ именно предишният субект, който е стопанисвал разглежданите дейности (ITR и неговото дружество майка Saiag), е трябвало да носи отговорност за нарушението за периода преди

19 — Вж. решение ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 41, 42 и 44).

20 — На практика продажбата на спорните активи вътре в групата Saiag и последващата продажба на правния субект Parker ITR на нова група трябва да бъдат разглеждани от концептуална гледна точка като отделни събития.

1 януари 2002 г., когато на ITR Rubber са прехвърлени дейностите, които са част от картела (точка 116, първо изречение, както и точки 118²¹ и 119²²); iv) следователно прехвърлянето на ITR от страна на Saiag към Parker-Hannifin не би могло да бъде разглеждано като случай на икономическа приемственост (точка 116, второ изречение).

54. По-долу ще анализирам елементите и обстоятелствата в основата на съображенията на Общия съд за отхвърляне на приложимостта на принципа на икономическа приемственост.

– Кога трябва да са съществували структурните връзки между приобретателя и прехвърлителя? Трябва ли прехвърлителят да е престанал да съществува юридически?

55. Вярно е, че решение ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 50) се позовава на структурни връзки между прехвърлителя и приобретателя „при осъществяване на противоположните действия“.

56. В решения, постановени в производство по обжалване обаче, Съдът вече е утвърдил съществуването на икономическа приемственост дори когато прехвърлянето на активи се е състояло след преустановяването на нарушението (което е в подкрепа на моето становище, че не е необходимо структурните връзки да съществуват задължително през целия период на нарушението), но когато структурните връзки между приобретателя и прехвърлителя са съществували *към датата на решението на Комисията*.

57. В решението си Cimenteries CBR и др./Комисия²³ Общият съд потвърждава статута на Aalborg като икономически правопреемник, получил активите, обект на нарушението, извършено от Aktieselskabet Aalborg Portland-Cement Fabrik (AAPCF), при учредяването му през 1990 г. (с обратно действие към 1 януари 1990 г.), макар че нарушението е продължило от януари 1983 г. до декември 1988 г. Макар дружеството Aalborg да твърди, че дружеството, извършило нарушението, „[не е] спирало да съществува юридически, като се има предвид, че е станало холдингово дружество, собственик под ново име на 50 % от акциите на Aalborg“ (точка 1334), Общият съд отхвърля този довод с мотива, че тези промени се вписват в рамките на преобразуването на групата, което дава възможност Aalborg и извършителят на нарушението да бъдат разглеждани като съставляващи едно и също икономическо образувание по смисъла на член 81 ЕО и съответно Комисията „да счита Aalborg за отговорно за дейностите на [съответното] дружество“ (точка 1335).

58. На етапа на обжалване Съдът потвърждава решението на Общия съд по този въпрос²⁴.

59. Aalborg изтъква също така, че „не можело да бъде подведено под отговорност за дейностите на картел в рамките на минал период, към който решение Ciment отнася това нарушение за разлика от [изложението на възраженията]. Като се има предвид, че [то] все още не е било учредено към момента на разглежданите срещи, неговите представители безспорно не са присъствали на срещите, които се счита, че са имали основно значение за картела, установен с решение Ciment“ (точка 351 от посоченото решение на Съда).

21 — „Следователно Комисията е трябвало да установи, че Saiag и ITR са били отговорни за нарушението до 1 януари 2002 г., след което евентуално да констатира, че [отговорността за] нарушението е погасен[а] по давност, което тя може да направи съгласно постоянната съдебна практика [...]“.

22 — „За сметка на това Комисията не може при тези условия да търси отговорност от ITR Rubber за периода преди 1 януари 2002 г., датата, на която активите, [които са били част от] картела, са му били прехвърлени“.

23 — T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Сб., EU:T:2000:77, т. 1334 и 1335 от съображенията и т. 15 от диспозитива.

24 — Решение Aalborg Portland и др./Комисия (EU:C:2004:6, т. 344—359).

60. Всъщност, след като отбелязва, че правният въпрос се състои в това дали обстоятелството, че дружеството, извършило нарушението, „все още [е] съществува[ло][,] изключва изцяло и непременно възможността Комисията да подходи спрямо Aalborg като към извършител на нарушението от икономическа и организационна гледна точка“, Съдът отговаря отрицателно, като посочва, че предвид икономическата идентичност на предприятието преди и след настъпилите промени, продължаването на съществуването на посоченото дружество като правен субект „следователно не съставлява само по себе си мотив за отмяна на решението“ (точка 358). Като признава, че в решение Комисия/Anic Partecipazioni (EU:C:1999:356) се е произнесъл, че икономическа приемственост може да е налице само когато юридическото лице, стопанисвало предприятието, е преустановило съществуването си в правния мир след извършването на нарушението, Съдът подчертава, че делото, довело до това решение, се отнася „до две съществуващи и функциониращи предприятия, от които едното само е прехвърлило на другото определена част от дейността си, като между двете не е съществувала структурна връзка“ (точка 359)²⁵, докато разглежданият случай не е такъв.

61. Такъв е и подходът на Общия съд в решение Jungbunzlauer/Комисия (EU:T:2006:270, т. 131 и 132): „[о]тносно периода преди реструктурирането на групата Jungbunzlauer през 1993 г. следва да се приеме [...], че до 1993 г. Jungbunzlauer GmbH е носило отговорност не само за дейностите на групата на пазара на лимонена киселина, но също така и за ръководството на всички дейности на групата. Последната задача, състояща се в управление на дейностите на групата, в това число и на тези на пазара на лимонена киселина, обаче е била прехвърлена през 1993 г. на Jungbunzlauer, което по този начин се превръща в икономически правоприменик на Jungbunzlauer GmbH, що се отнася до управлението на дейностите на групата“ (курсивът е мой), но „обстоятелството, че едно дружество продължава да съществува като правен субект, не изключва от гледна точка на правото [на Съюза в областта на конкуренцията] възможността да има прехвърляне на една част от дейностите на това дружество на друго, което поема отговорността за деянията му“.

62. По същия начин в решение ArcelorMittal Luxembourg и др./Комисия²⁶ установяването на икономическа приемственост е потвърдено, при все че прехвърлянето на активи към ProfilARBED се е състояло през 1992 г., т.е. след преустановяването на нарушението през 1991 г.

63. Всъщност Общият съд основателно отбелязва (съответно в точки 36 и 111), че „[с]ъгласно член 1 от обжалваното решение: „Предприятието, състоящо се от [ARBED, TradeARBED и ProfilARBED], в нарушение на член 65, параграф 1, [BC] е участвало в поредица от споразумения и съгласувани практики, които са имали за предмет или за резултат фиксиране на цените, разпределяне на квоти и обмен в голям мащаб на информация на общността на греди. Участието на така съставеното предприятие в тези нарушения е установено от 1 юли 1988 г. до 16 януари 1991 г.“ и че „[в] конкретната ситуация учредяването на ProfilARBED през 1992 г. като изцяло притежавано от ARBED дъщерно дружество с цел да продължи икономическата и индустриална дейност на ARBED в сектора на гредите представлява случай, аналогичен на тези, по които са постановени [...] Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия и Решение по дело Jungbunzlauer/Комисия“ (курсивът е мой).

64. Това решение на Общия съд впоследствие е потвърдено от Съда, който в точка 104 от решение ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др. (EU:C:2011:190) уточнява, че „[щ]о се отнася до довода на ARBED, че носенето на отговорност от дружество сестра с оглед на понятието за стопански субект е несъгласувано, тъй като води до прилагане на по-строг режим на отговорност по отношение на това дружество от този, който се прилага към дружеството майка, е достатъчно да се напомни, че в случая *Комисията е*

25 — Вж. точка 39 от настоящото заключение.

26 — EU:T:2009:90.

приела, че дружеството сестра носи отговорността за посоченото поведение, поради обстоятелството че то е поело икономическата дейност на дружеството майка и че поради това, след като отговорността на дружеството сестра зависи от тази на дружеството майка, прилаганият спрямо дружеството сестра режим на отговорност изобщо не е по-строг от този, който се прилага към дружеството майка“ (курсивът е мой).

65. Считаю (подобно на Комисията), че друга позиция би довела до произволни резултати, тъй като възможността да се вмени отговорността за неправомерното поведение на приобретателя за периода преди прехвърлянето би зависила от поддържането на структурни връзки с прехвърлителя, като резултатите ще бъдат коренно различни в зависимост от това дали посочените връзки са били прекъснати малко преди или след преустановяването на нарушението.

66. Освен това следва да се припомни, че Съдът е приел, че приобретателят може да се счита за икономически правопреемник на прехвърлителя дори структурните връзки, съществували между тях през целия период на нарушението (и следователно към датата на прехвърляне на дейностите), да са изчезнали към датата на решението²⁷.

67. От посочената по-горе съдебна практика става ясно, че приложението на принципа на икономическа приемственост в рамките на групата не налага нито прехвърлителят да е спрял да съществува юридически, нито структурните връзки между прехвърлителя и приобретателя да са съществували през целия период на нарушението.

68. Според мен релевантната дата, за да се прецени дали е налице прехвърляне на активи в рамките на една група или между независими предприятия, трябва да бъде датата на самото прехвърляне на активите²⁸. В настоящия случай от преписката става ясно, че именно групата Saiaq/ITR е създавала ITR Rubber, дъщерно дружество, на което са прехвърлени активите, докато все още е било под неин контрол.

69. Впрочем тук следва да се отбележи, че за разлика от позицията им в първоинстанционното производство ответниците сега изглежда признават²⁹, че икономическа приемственост може да бъде установена, независимо от това, че структурните връзки не съществуват към момента на приемане на решението на Комисията³⁰.

– Продължителност на структурните връзки

70. Вярно е, че структурните връзки между ITR и ITR Rubber са съществували най-много седем месеца, а именно от 27 юни 2001 г. до 31 януари 2002 г., докато периодът на нарушението, посочен в спорното решение, се простира от 1986 г. до 2007 г., а самото решение е прието през 2009 г. Това обаче не променя факта, че в конкретния случай са изпълнени приетите в съдебната практика условия на ITR Rubber (впоследствие Parker ITR) да се вмени отговорност за действията в миналото на ITR и Pirelli Treg от 1986 г. нататък в качеството му на икономически правопреемник в рамките на групата³¹. На ITR е била прехвърлена отговорността, принадлежала

27 — Вж. в този смисъл решение ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 50), в което Съдът не възприема анализа в обратния смисъл на генералния адвокат Kokott, предложен в точка 96 от заключението ѝ (EU:C:2007:404, съгласно който структурните връзки трябва да продължат да съществуват към датата на решението).

28 — Вж. решения Aalborg Portland и др./Комисия (EU:C:2004:6, т. 356 и 357) и ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 48—52).

29 — Вж. точка 35 от писмения им отговор в производството пред Съда.

30 — Вж. точки 28, 29, 35 и 41 от писмения им отговор в производството пред Съда и точка 59 от обжалваното съдебно решение, съгласно която „[ж]албоподателите уточняват, че по-новата съдебна практика потвърждава, че в случай на прехвърляне на активи в рамките на една група теорията за икономическото приемство може да се приложи само ако структурните връзки между образуването на приобретател и образуването на прехвърлителя все още съществуват към момента на приемане на решението за установяване на нарушението от Комисията“.

31 — Вж. съображения 370—373 от спорното решение.

на неговия правен и икономически предшественик Pirelli Treg, в резултат от сливането му с това образувание през 1990 г. След това, на 27 юни 2001 г., ITR създава ITR Rubber (впоследствие Parker ITR) като притежавано изцяло дъщерно дружество, след което, на 1 януари 2002 г. му прехвърля активите, обект на нарушението. Допълвам, че правният субект ITR Rubber е създаден от Saiag/ITR, а не от приобретателя Parker-Hannifin, като активите са прехвърлени на ITR Rubber, когато все още е било под контрола на Saiag/ITR³². От 27 юни 2001 г. до прехвърлянето на Parker ITR на 31 януари 2002 г. ITR (прехвърлителят на активите) и ITR Rubber (впоследствие Parker ITR) (приобретателят) са имали помежду си структурни връзки, каквито съществуват между дружество майка и изцяло притежавано от него дъщерно дружество, и са били част от едно и също предприятие (Saiag). Следователно прехвърлянето на активи, произвело действие на 1 януари 2002 г., се е състояло, докато тези структурни връзки са съществували.

71. Макар да е необходимо да съществуват структурни връзки към датата на прехвърлянето, тези връзки нито се налага да съществуват продължително време, нито през целия период на нарушението³³, за да се счита, че две образувания съставляват една и съща икономическа единица по смисъла на конкурентното право на Съюза³⁴. Следователно обстоятелството, че ITR Rubber не е останало в групата Saiag и че е изминал само кратък период между създаването му и продажбата му на групата Parker-Hannifin, не би трябвало да има значение, още повече че след като са били прехвърлени спорните активи, Parker ITR е продължило участието си в картела³⁵. Позоваването на събития, последващи прехвърлянето на активи (и необходимостта от разглеждането им), очевидно биха създали правна несигурност.

72. Макар че съдебната практика не предоставя много конкретни насоки относно продължителността, която би следвало да имат структурните връзки (тук става дума за седем, а не само за един месец, както твърдят ответниците), отбелязвам, че по делото, довело до решение Areva и др./Комисия (T-117/07 и T-121/07, Сб., EU:T:2011:69), и след обжалване, до решение Areva/Комисия (C-247/11 P и C-253/11 P, EU:C:2014:257)³⁶, дружеството майка (Areva Group) е било собственик на дъщерно дружество в продължение на четири месеца, които са били сметени за достатъчни, за да му се наложи значителна глоба, за която дружеството майка е било обявено за солидарно отговорно.

– Как стои въпросът с обстоятелствата, че ITR Rubber още от създаването си е било предназначено за продажба и е било продадено скоро след това?

73. Според мен тези обстоятелства не трябва да бъдат взети под внимание. Всъщност отчитането на субективен фактор, каквато е целта на създаването на дъщерно дружество (точка 115 от обжалваното съдебно решение), би довело до правна несигурност, като се има предвид, че принципът на икономическа приемственост трябва да почива на обективни и ясни правила и не може да зависи от субективни намерения.

32 — Именно този контрол, упражняван от групата Saiag/ITR върху въпросната дейност в рамките на групата, обосновава вменяването на отговорност, свързана с икономическа приемственост в отклонение от принципа на лична отговорност, на ITR Rubber (впоследствие Parker ITR).

33 — В тази връзка Комисията се позовава на решения Aalborg Portland и др./Комисия (EU:C:2004:6) и ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др. (EU:C:2011:190, т. 104), в които на етапа на обжалване Съдът потвърждава анализа на Общия съд, който приема съществуването на икономическа приемственост дори когато прехвърлянето на активите се е състояло след преустановяване на нарушението.

34 — Вж. например решение ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 48 и сл.).

35 — Всъщност според Комисията, когато новото дружество майка Parker-Hannifin е научило за нарушението, то все пак е решило да прикрие картела, като се е надявало, че няма да бъде разкрит.

36 — Решението на Общия съд е частично отменено от Съда, но не и по този въпрос.

74. Отчитането на икономическата цел, преследвана с прехвърлянето в краткосрочен или дългосрочен план, също би било в противоречие с възприетия подход в решение ETI и др. (EU:C:2007:775), в което големият състав на Съда не е взел под внимание: i) обстоятелството, че прехвърлянето на дейности от Amministrazione autonoma dei monopoli di Stato (AAMS) на ETI е било осъществено с цел последващата му приватизация, като това обстоятелство не е изключило икономическата приемственост, нито ii) обстоятелството, че икономическият предшественик все още е съществувал.

75. Следователно обстоятелството, че ITR Rubber е било нарочно създадено, за да приеме спорните активи, не пречи да се установи икономическа приемственост и не позволява да се изключи правомерно отговорността на Parker ITR в качеството му на икономически правоприемник на ITR. Ситуацията не е различна от тази на ETI, което е било специално създадено, за да продължи дейностите на AAMS, с оглед на това, че националното законодателство, по силата на което се създава ETI, предвижда едновременното прехвърляне на търговските дейности на AAMS в сектора на тютюна към него.

76. В решение ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 44)³⁷ Съдът подчертава също така, че е „без значение [...] и обстоятелството, че решението за прехвърлянето на дейността е взето не от частноправни субекти, а от законодателя с оглед възможна приватизация. *Всъщност мерките за реструктуриране или преобразуване на предприятия, предприети от органите на държава членка, не могат правомерно да възпрепятстват полезното действие на правилата на общностното право на конкуренцията*“ (курсивът е мой).

77. По същия начин структурните връзки между прехвърлителя и приобретателя на разглежданите активи, по-специално в рамките на предприятието, извършило нарушението, трябва да бъдат преценявани независимо от събитията, последвали прехвърлянето, например закриването на предприятието или продажбата на дъщерното дружество приобретател.

iii) Друг довод на ответниците: какъв вид структурна връзка?

78. Ответниците твърдят, че в решение ETI и др. (EU:C:2007:775) Съдът не е въвел механично правило, съгласно което съществуването в миналото на обикновена структурна връзка между прехвърлителя и приобретателя на дейността, която е част от нарушение, автоматично би вменило отговорността за него на приобретателя. Съдът изрично се произнесъл, че такава последица била възможна единствено при условие че се докаже, че прехвърлителят и приобретателят са били под действителния контрол на едно и също лице в момента, в който структурната връзка е съществувала, и че са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания³⁸.

79. Те се позовават на обстоятелството, че в това решение, макар да установява съществуването на структурна връзка между двете разглеждани образувания (а именно, че са били собственост на един и същ публичен орган), Съдът предоставя възможността на националния съд да провери дали тези образувания са били „под надзора“³⁹ на посочения орган, което впрочем националният съд отрича.

37 — Вж. също точка 95 от заключението на генералния адвокат Kokott по това дело (EU:C:2007:404).

38 — Точка 49 от това решение.

39 — Следва да се отбележи, че в писмения си отговор в производството пред Съда ответниците посочват, че „Съдът е предоставил възможност на италианския Consiglio di Stato да направи преценка въз основа на критерия за „действителния контрол“, установен с решението му, дали ETI може да бъде прието за отговорно за действията на AAMS“ (курсивът е мой). Използваният английски термин в оригинала на писменото им становище е „actual control“. Този термин обаче не фигурира в английския превод на решение ETI и др.. В точка 51 от това решение се посочва, че AAMS и ETI са били „под надзора“ на това публичноправно образувание, което е преведено на английски език, както следва: „AAMS and ETI were subject to the control of that public entity“.

80. Според ответниците Комисията изцяло е пропуснала да направи преценка в спорното решение дали през краткия период на съществуването на структурната връзка между ITR и ITR Rubber тези две образувания са били, съгласно изискванията на решение ETI и др. (EU:C:2007:775), под контрола на едно и също лице и предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания. В спорното решение се отбелязвало само, че в момента на прехвърлянето на дейностите, свързани с морските маркучи, от ITR на ITR Rubber второто е било „притежавано изцяло“ от първото. Посоченото решение по никакъв начин не се позовавало на съдебната практика, по силата на която за дружество майка може да се презюмира, че упражнява решаващо влияние върху изцяло притежавано от него дъщерно дружество. Оттук ответниците правят извода, че след като Комисията е пропуснала да направи преценка в спорното решение дали ITR и ITR Rubber (впоследствие Parker ITR) съставляват едно предприятие през краткия период от време, през който са имали структурна връзка, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е произнесъл, че на Parker ITR не може да бъде вменена отговорност за поведението на ITR единствено въз основа на такава минала структурна връзка.

81. Извън обстоятелството, че по делото ETI и др. е било нормално Съдът да предостави на националния съд възможността да провери дали AAMS (което е прехвърлило дейностите си) и ETI (което е било техен приобретател), подчинени на едно и също публичноправно образувание, са били наистина под надзора на последното (проблем, който не съществува в настоящото дело, тъй като структурната връзка обединява единствено ITR и ITR Rubber), доводът на ответниците е неубедителен, тъй като Съдът ясно се е произнесъл в решение Akzo Nobel и др./Комисия (C-97/08 P, EU:C:2009:536, т. 60), че „[в] особения случай, когато дружество майка притежава 100 % от капитала на своето дъщерно дружество, извършило нарушение на общностните правила на конкуренцията, от една страна, това дружество майка може да упражнява решаващо влияние върху поведението на това дъщерно дружество^[40], и от друга страна, съществува оборима презумпция, според която посоченото дружество майка действително упражнява решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество^[41]“.

82. По-нататък в точка 61 от същото решение Съдът посочва, че „[п]ри тези обстоятелства е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество е собственост на неговото дружество майка, за да се презюмира, че последното оказва решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество. Впоследствие Комисията ще бъде в състояние да счита дружеството майка за солидарно отговорно за плащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба, освен ако това дружество майка, което трябва да обори тази презумпция, не представи достатъчно доказателства, които са от естество да установят, че неговото дъщерно дружество има самостоятелно поведение на пазара^[42]“.

83. Ответниците се позовават също така на решение ThyssenKrupp Nirosta/Комисия (EU:C:2011:191), в което нито Комисията, нито Съдът не са посочили структурната връзка, първоначално съществувала между прехвърлителя Thyssen Stahl и приобретателя ThyssenKrupp Nirosta, като възможен или достатъчен мотив, за да се вмени отговорност на втория субект за неправомерното поведение на първия⁴³.

40 — В този смисъл Съдът се позовава на решение Imperial Chemical Industries/Комисия (48/69, EU:C:1972:70, т. 136 и 137).

41 — В този смисъл Съдът се позовава на решения AEG-Telefunken/Комисия (107/82, EU:C:1983:293, т. 50) и Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия (EU:C:2000:630, т. 29).

42 — В този смисъл Съдът се позовава на решение Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия (EU:C:2000:630, т. 29).

43 — Точка 153 от това решение.

84. Според мен посоченото решение не е релевантно за настоящото дело, доколкото по делото, довело след обжалване до постановяването на решение ThyssenKrupp Nirosta/Комисия (EU:C:2011:191), Съдът не е трябвало да се произнесе дали икономическата приемственост може да произтича само от прехвърляне на активи, а само от декларация на приобретателя на активите за поемане на отговорността за неправомерното поведение, свързано с тези активи. В рамките на производството по жалбата до Съда той е успял да се произнесе единствено дали преценката на Общия съд (свързана единствено с посочената декларация) е правилна или не.

г) Заключение по първото основание

85. От изложеното следва, че по дело като настоящото може да съществува икономическа приемственост по смисъла на практиката на Съда между два правни субекта, които са имали структурни връзки макар и за кратък период от време. Следователно Комисията основателно се е позовала на презумпцията, според която дружеството майка (ITR), което притежава изцяло дъщерно дружество (ITR Rubber), упражнява действително решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество, за да установи, че прехвърлителят и приобретателят на активите са били „под контрола на едно и също лице“ и са изпълнявали „по същество едни и същи търговски указания“⁴⁴.

86. Именно така е постъпила Комисията в съображение 370 от спорното решение, като е отбелязала, че „по времето на прехвърлянето, между ITR SpA и ITR Rubber Srl са съществували икономически връзки на дружество майка и притежавано изцяло от него дъщерно дружество“, както и че „освен това те са принадлежали на едно и също предприятие“⁴⁵.

87. ITR е било собственик на 100 % от акциите на ITR Rubber в периода от 27 юни 2001 г. до 31 януари 2002 г., а именно в продължение на седем месеца. Следователно съгласно постоянната съдебна практика е имало законова презумпция, че първото е упражнявало решаващо влияние върху второто⁴⁶.

88. Както произтича от решение Akzo Nobel и др./Комисия (EU:C:2009:536) (вж. точки 81 и 82 от настоящото заключение), тезата на Комисията, която по настоящото дело се позовава на презумпцията, основаваща се на 100 % от собствеността, следователно е правилна.

89. Добавям, че жалбоподателите са имали право да оборят презумпцията за решаващо влияние, произтичащо от пълната собственост върху капитала, и изглежда са се опитали да го направят в писмените си отговори в производството пред Общия съд. Те са се позовали по-специално на разпоредбите на договора, сключен през декември 2001 г. между Parker-Hannifin и ITR за прехвърлянето на ITR Rubber.

90. Освен това на етапа на обжалване те поддържат, че няколко от тези разпоредби забраняват на ITR да упражнява каквото и да било влияние върху ITR Rubber, считано от сключването на посочения договор.

44 — Интересно е да се отбележи, че в рамките на разследването на картела на морски маркучи в САЩ Parker ITR е било обвинено и се е признало за виновно за неправомерно поведение, което датира от 1999 г., а именно три години преди придобиването на активите от Parker. Вж. съобщението за пресата на Министерството на правосъдието на САЩ „Italian Subsidiary of U.S.-Based Company Agrees to Plead Guilty for Participating in International Price-Fixing Conspiracy“ (от 16 февруари 2010 г.), http://www.justice.gov/atr/public/press_releases/2010/255258.htm. В САЩ понятието „правоприемство относно отговорността“ не включва дори условието за икономическа приемственост. По принцип отговорността (която впрочем е наказателна) не намалява при сливане или придобиване на акции, а се прехвърля при сливане от праводателя на правоприемника. Вж. в този смисъл „EU Court Decision Significantly Reduces Cartel Fines in Marine Hose Investigation“, King & Spalding, 22 май 2013 г., където се цитира въпросната американска съдебна практика.

45 — Вж. също относно структурните връзки съображение 373 от спорното решение.

46 — Всъщност това е било признато от самото ITR в „Act of transfer of marine hose assets by ITR to ITR Rubber“ (Приложение № 2 към отговора на Parker на изложението на възраженията), точка 420 от първоинстанционната жалба, където ITR е наречено „attuale unico socio controllante“.

91. Въпросният договор (документ от 64 страници, включващ 12 глави с много раздели) наистина е представен пред Общия съд като приложение към първоинстанционната жалба⁴⁷, но тъй като Общият съд поначало изключва съществуването на икономическа приемственост между ITR и ITR Rubber, той не е разгледал (противоречивите) доводи, изведени от ответниците и от Комисията въз основа на посочения документ.

92. Освен това считам, че противно на постановеното от Общия съд, Комисията не е била задължена да подвежда под отговорност за неправомерното поведение дружествата майки Saiaг и ITR.

93. От една страна, от съдебната практика на Съюза⁴⁸ става ясно, че Комисията е можела да избере да подведе под отговорност за неправомерното поведение икономическия предшественик, икономическия правопреемник или и двамата солидарно⁴⁹.

94. От друга страна, обстоятелството, че в рамките на предходно дело Комисията е решила да вмени отговорността на дружеството майка прехвърлител, а не на дъщерното дружество, което е било предмет на прехвърлянето, не е релевантно, тъй като предходната практика на Комисията при вземането на решения не създава обвързваща правна уредба с цел преценка на законосъобразността на актове, които тя приема впоследствие⁵⁰.

95. Както Комисията основателно отбелязва, като избира по настоящото дело да вмени отговорността за нарушението на ITR Rubber в качеството му на икономически правопреемник на ITR, тя се е възползвала от признатото ѝ от съдебната практика право на преценка⁵¹.

96. Следователно обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, тъй като с него се приема, че принципът на икономическата приемственост е неприложим към настоящото дело. Следователно делото трябва да се върне на Общия съд, който да разгледа дали представените от ответниците доказателства са достатъчни, за да се обори презумпцията, според която ITR в качеството си на дружество майка, притежаващо 100% от капитала на ITR Rubber и принадлежащо към една и съща група с него, е упражнило решаващо влияние върху поведението на дъщерното си дружество, както и довода, представен от жалбоподателите при условията на евентуалност, съгласно който при евентуално имплицитно позоваване на тази презумпция в спорното решение е налице нарушение на правото им на защита, тъй като изложението на възраженията не съдържа ясно позоваване на същата⁵².

97. И накрая, следва да се изрази становище по един последен аспект от това основание. Ответниците твърдят, че в жалбата си Комисията не оспорва точките от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд е уважил петото и шестото основание от тяхната жалба и се е произнесъл, че глобата е увеличена неправилно, с мотива че те са играли роля на водач (точки 139 и 140, 145 и 146, както и 253 и 254). Следователно те достигат до извода, че в тази си част обжалваното съдебно решение става окончателно. Тази теза е явно неправилна.

47 — Този договор е представен и в рамките на административното производство като приложение към отговора на изложението на възраженията.

48 — Вж. решение ArcelorMittal Luxembourg и др./Комисия (EU:T:2009:90, т. 112—117 и цитираната съдебна практика, което е било потвърдено от Съда след обжалване с решение ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др.) и решение Hoeschst/Комисия (EU:T:2009:366, т. 64, „вменяването на новото лице, което стопанисва предприятието, на нарушение, извършено от лицето, което преди това е стопанисвало предприятието, не е задължение, а възможност, която съдебната практика признава на Комисията при определени обстоятелства“).

49 — В неотдавнашното си решение Dow Chemical и др./Комисия (C-499/11 P, EU:C:2013:482, т. 49 и цитираната съдебна практика) Съдът подчертава, че „няма „предимство“ на едното или другото от тези дружества при налагането на глоба от Комисията“, тоест дружеството майка или дъщерното му дружество.

50 — Вж. също точка 95 от заключение ETI и др. на генералния адвокат Kokott (EU:C:2007:404).

51 — Вж. решения Erste Group Bank и др./Комисия (C-125/07 P, C-133/07 P и C-137/07 P, EU:C:2009:576, т. 82) и Team Relocations и др./Комисия (C-444/11 P, EU:C:2013:464, т. 159 и 160).

52 — Вж. в тази връзка например решение Ballast Nedam/Комисия (C-612/12 P, EU:C:2014:193).

Всъщност в посочените точки Общият съд въобще не разглежда основателността на изтъкнатите доводи, с които се оспорва ролята на водач на Parker ITR. Той просто е извел механично следствията от констатациите си, свързани с отсъствието на икономическа приемственост. Отмяната, която предлагам, включва въпросните точки.

Б– Второ основание: *нарушаване на принципа ne ultra petita и на принципа на недопускане на дискриминация*

1. Обжалваното съдебно решение

98. След анализа на жалбата Общият съд, упражнявайки правомощията си за пълен съдебен контрол, се произнася относно окончателния размер на глобата, както следва:

„250 В това отношение трябва да се отбележи, че по естеството си определянето на глобата от Общия съд, в рамките на упражняването на правомощието му за пълна юрисдикция, не е точна аритметична задача. Освен това Общият съд не е обвързан от изчисленията на Комисията, а трябва да извърши собствена преценка, като вземе предвид всички обстоятелства по конкретния случай [...]

[...]

257 Предвид всичко изложено по-горе, следва първо да се отмени член 1, буква и) от [спорното] решение, доколкото се отнася до нарушението, в което се упреква Parker ITR за периода преди януари 2002 г., второ, размерът на наложената му глоба да се определи на 6 400 000 EUR, за които Parker-Hannifin трябва да отговаря солидарно до размер на 6 300 000 EUR, при положение че солидарната отговорност на Parker-Hannifin не би могла да се ангажира за периода 1—31 януари 2002 г., и накрая, трето, да се отхвърли жалбата в останалата ѝ част“.

2. Доводи на страните

99. Комисията поддържа, че като намалява със 100 000 EUR наложеното с оглед на продължителността увеличение на размера на глобата, за чието плащане дружеството майка Parker-Hannifin е солидарно отговорно, Общият съд се е произнесъл *ultra petita*. Всъщност Parker-Hannifin не е оспорило нито действителната продължителност на участието си в нарушението (която впрочем Общият съд е потвърдил в точки 129 и 256 от решението си), нито съответния коефициент, приложен при изчисляване на размера на глобата. В тази връзка Комисията припомня, че в решения КМЕ Germany и др./Комисия и Chalkor/Комисия⁵³ Съдът подчертава, че „пълен съдебен контрол на основание пълната юрисдикция не е равнозначен на служебен контрол“ и че „жалбоподателят е този, който трябва да посочи правните основания срещу [спорното решение] и да представи доказателства в подкрепа на тези правни основания“.

100. Комисията отбелязва, че мотивите в точка 257 от обжалваното съдебно решение, за да се обоснове това намаляване („при положение че солидарната отговорност на Parker-Hannifin не би могла да се ангажира за периода 1—31 януари 2002 г.“), не са релевантни, тъй като в спорното решение отговорността на Parker-Hannifin не е ангажирана за въпросния период. Доколкото Общият съд е искал да се позове на обстоятелството, че участието на дъщерното дружество

53 — C-389/10 P, EU:C:2011:816, т. 131 и C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 64.

Parker ITR в нарушението, както е възприето в обжалваното съдебно решение, е продължило с един месец повече (считано от 1 януари 2002 г.) от това на Parker-Hannifin (считано от 31 януари 2002 г.), вместо да намалява размера, за който Parker-Hannifin е прието за солидарно отговорно, той е трябвало да увеличи размера на глобата, наложена на Parker ITR.

101. Комисията отбелязва, че съгласно насоките, които е приложила относно определянето на глобите⁵⁴ и на които се позовава Общият съд в обжалваното съдебно решение, тази разлика от един месец в продължителността на нарушението не може, предвид метода на закръглянето⁵⁵, приложен по отношение на всички адресати на спорното решение, да бъде основание за намаляване на глобата само за един от тези адресати. Така Общият съд нарушил принципа на недопускане на дискриминация. Той трябвало най-малкото да посочи защо в случая на Parker-Hannifin се отклонява от Насоките, но пропуснал да стори това.

102. На първо място, ответниците припомнят, че тъй като обжалваното съдебно решение е постановено в рамките на производство, свързано единствено с тях, Общият съд при упражняването на правомощията си за пълен съдебен контрол по принцип не е бил обвързан с използвания от Комисията метод за изчисляване на глобите⁵⁶. Освен това Общият съд приложил Насоките, за да преизчисли размера на глобата, наложена Parker ITR.

103. По отношение на частта от глобата на Parker ITR, за която Parker-Hannifin можело да бъде считано за солидарно отговорно, Общият съд решил да му предостави намаление, за да отчете, че участието му (в качеството му на дружество майка на Parker ITR) в нарушението е било по-кратко с един месец от прякото участие на Parker ITR. Този подход според ответниците бил единственият, който е в съответствие с принципа на недопускане на дискриминация. Увеличаването на наложената на Parker ITR глоба, както предлага Комисията, би било проява на дискриминация спрямо Parker ITR в сравнение с останалите адресати на спорното решение. Ангажирането на отговорността на Parker-Hannifin до размера на глобата, наложена на Parker ITR, би било проява на дискриминация спрямо Parker-Hannifin, тъй като участието му в нарушението е било по-кратко от това на Parker ITR.

3. Анализ

104. Според мен, като е намалил със 100 000 EUR наложеното с оглед на продължителността увеличение на размера на глобата, за чието плащане дружеството майка Parker Hannifin отговаря солидарно, Общият съд се е произнесъл *ultra petita*.

105. От една страна, разгледах подробно значението и обхвата на правомощията за пълен съдебен контрол на Общия съд в заключението си Telefónica и Telefónica de España/Комисия (C-295/12 P, EU:C:2013:619) с оглед на това, че той е длъжен да извърши задълбочена проверка на определянето на глобата. Всъщност Общият съд не би могъл при упражнявания от него контрол да се позове единствено на свободата на преценка на Комисията, за да откаже да осъществи подобна задълбочена както правна, така и фактическа проверка на наложената глоба или да не изиска Комисията да обясни промяната на политиката си относно налагането на глоби по конкретно дело.

54 — Насоки относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264).

55 — Съгласно точка 24 от Насоките „[...] [п]ериоди под шест месеца ще се отчитат за половин година, а периоди, по-дълги от шест месеца, но по-къси от една година, ще се отчитат за пълна година“.

56 — Решение Volkswagen/Комисия (C-338/00 P, EU:C:2003:473, т. 147).

106. От друга страна, не по-малко вярно е, че съгласно съдебната практика, „тъй като съдът [на Съюза] не може да превишава правомощията си и да се произнася *ultra petita* [...], отмяната, която произнася, не може да надвишава исканата от жалбоподателя“⁵⁷.

107. В конкретния случай обаче е ясно, че Parker-Hannifin не е оспорило нито действителната продължителност на участието си в нарушението (която всъщност, както посочва Комисията, Общият съд е потвърдил в точки 129 и 256 от решението си, а именно от 31 януари 2002 г. до 2 май 2007 г.), нито съответния коефициент, приложен при изчисляване на размера на глобата (а именно коефициента за продължителност).

108. Освен това в решения КМЕ Germany и др./Комисия и Chalkor/Комисия⁵⁸ Съдът подчертава, че „пълнен съдебен контрол на основание пълната юрисдикция не е равнозначен на служебен контрол, и [припомня], че производството пред юрисдикциите на Съюза е състезателно. С изключение на правните основания, свързани с императивни правни норми, които съдът е длъжен да повдигне служебно, като липсата на мотиви на обжалваното решение, жалбоподателят е този, който трябва да посочи правните основания срещу решението и да представи доказателства в подкрепа на тези правни основания“.

109. Вярно е, че ответниците успешно оспорват ролята на водач като утежняващо обстоятелство, възприето срещу тях, в резултат на което Общият съд коригира глобата (вж. точки 145, 146 и 254 от обжалваното съдебно решение). Считам обаче, че Общият съд не може, дори в рамките на упражняването на правомощията си за пълен съдебен контрол, да изведе от това възможност за промяната на други аспекти на глобата (в случая на коефициента, свързан с продължителността), *срещу които жалбоподателят не е повдигнал основания*.

110. Освен това мотивите, предоставени в точка 257 от обжалваното съдебно решение⁵⁹, за да се обоснове това намаление („при положение че солидарната отговорност на Parker-Hannifin не би могла да се ангажира за периода 1—31 януари 2002 г.“), следователно не са релевантни, тъй като в спорното решение отговорността на Parker-Hannifin не е ангажирана за въпросния период.

111. Доколкото Общият съд е искал да се позове на обстоятелството, че участието на дъщерното дружество Parker ITR в нарушението, както е възприето в обжалваното съдебно решение, е продължило с един месец повече (от 1 януари 2002 г.) в сравнение с това на Parker-Hannifin (от 31 януари 2002 г.), подобно на Комисията считам, че вместо да намалява сумата, за която Parker-Hannifin отговаря солидарно, той е трябвало да увеличи размера на глобата, наложена на Parker ITR. Всъщност неправилно е да се намалява *неоспорваната част* на глобата, наложена на дружеството майка, вместо да се увеличава *размерът на оспорваната част на глобата*, наложена на Parker ITR.

112. Във връзка с довода на Комисията, съгласно който Общият съд е трябвало да изложи причините, поради които се е отклонил от Насоките само по отношение на един-единствен адресат на спорното решение, а именно Parker-Hannifin, за мен е ясно от прочитаната на точка 250 от обжалваното съдебно решение, че Общият съд е искал да „извърши собствена преценка“ и в действителност не е действал от позицията на обвързаност с Насоките.

57 — Решение Комисия/AssiDomän Kraft Products и др. (C-310/97 P, EU:C:1999:407, т. 52 и цитираната съдебна практика). Вж. също например решения Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, EU:C:2005:761, т. 44—50), ENI/Комисия (C-508/11 P, EU:C:2013:289, т. 103) и Arkema/Комисия (C-520/09 P, EU:C:2011:619, т. 61 и цитираната съдебна практика).

58 — EU:C:2011:816, т. 131 и EU:C:2011:815, т. 64.

59 — Вж. бележка под линия 9 от настоящото заключение.

113. Както обаче припомня генералният адвокат Maduro, „при упражняването на правомощията си за пълен съдебен контрол съдът [на Съюза] е обвързан със същите правни задължения, както и Комисията, когато тя налага санкция“. Тези задължения включват и задължението за излагане на мотивите⁶⁰.

114. В тази връзка считам, че намаляването на глобата, наложена на Parker-Hannifin, поради единствената причина, че „солидарната отговорност на Parker-Hannifin не би могла да се ангажира за периода 1—31 януари 2002 г.“ (точка 257 от обжалваното съдебно решение), не е достатъчно мотивирано.

115. Следователно поради тези причини второто основание трябва да бъде уважено.

В– По изчисляването на глобата, при условие че първото основание бъде уважено

116. При условие че Съдът реши да преизчисли размера на глобата, ответниците изтъкват, на първо място, че не би могло да се приложи каквото и да било увеличение поради утежняващи обстоятелства.

117. На второ място, ответниците поддържат, че глобата, за която Parker ITR би могло в рамките на ново изчисление да бъде сметено за единствено отговорно, не би могла да надвишава 10 % от оборота му съгласно член 23, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003⁶¹. Те припомнят, че до 31 януари 2002 г. Parker ITR (тогава ITR Rubber) и Parker-Hannifin са били две различни предприятия. Това е причината, поради която спорното решение е ангажирало солидарната отговорност на Parker-Hannifin само за част (а именно 8 320 000 EUR) от общия размер на наложената глоба на Parker ITR (а именно 17 290 000 EUR). Поради същата причина, за да се определи горната граница от 10 %, приложима по отношение на размера на глобата, за който Parker ITR е прието за единствено отговорно, спорното решение е трябвало да вземе предвид оборота, реализиран от Parker ITR през 2008 г. (а именно 9 304 570 EUR), а не консолидирания оборот на групата Parker.

118. Доводите на ответниците съответстват на включените в осмото основание в първоинстанционната им жалба, което Общият съд е разгледал и отхвърлил (вж. точки 227 и 228 от обжалваното съдебно решение). Съгласно точка 228, „[п]ри положение че първото правно основание е уважено, осмото правно основание, доколкото се отнася до периода на нарушението преди 1 януари 2002 г., през който нарушението е било извършено от ITR, е неотнормимо. Освен това то е неоснователно, що се отнася до периода на нарушението след 1 януари 2002 г., доколкото през целия този период, с изключение на един месец, Parker ITR и Parker-Hannifin са съставлявали една стопанска единица, отговорна за санкционираното нарушение. Поради това таванът на глобата би могъл да се изчисли въз основа на общия оборот за това предприятие, тоест въз основа на всичките му компоненти, взети заедно“.

60 — Решение Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия (C-397/03 P, EU:C:2006:328, т. 60). В този смисъл Съдът се позовава на решение Aalborg Portland и др./Комисия (EU:C:2004:6, т. 372). Вж. също например решение Aserinox/Комисия (C-57/02 P, EU:C:2005:453), съгласно което Съдът частично е отменил решението на Общия съд поради липса на мотиви. Вж. също член 36 от Статута на Съда, който предвижда, че „[в] решенията се излагат мотивите“. Вж., наред с останалите, решение Съвет/de Nil и Impens (C-259/96 P, EU:C:1998:224, т. 32) и определения Meurer/Комисия (C-151/03 P, EU:C:2004:381, т. 72) и L/Комисия (C-230/05 P, EU:C:2006:270, т. 83).

61 — Регламент на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

119. Вярно е, че в заключението си УКК и др./Комисия (C-408/12 P, EU:C:2014:66, т. 96—145) след подробен анализ стигам до извода, че „Общият съд е нарушил член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, защото във връзка с първия период като „предприятие, участващо в нарушението“ е трябвало да се разглежда само дъщерното дружество (УКК Stocko) и затова неговият оборот, а не този на групата, е следвало да се има предвид при изчисляването на тавана от 10%“. В заключението си Gascogne Sack Deutschland/Комисия (C-40/12 P, EU:C:2013:361, т. 71—90) генералният адвокат Sharpston прави подобен извод.

120. Това обаче не променя факта, че в случая жалбоподателите не биха могли да се позоват на тези доводи, с оглед на това, че не са обжалвали, дори с насрещна жалба, точки 227 и 228 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд се е произнесъл по този въпрос.

121. В тази връзка следва да се припомни, че съгласно член 172 от Процедурния правилник, влязъл в сила на 1 ноември 2012 г., всяка страна по съответното дело пред Общия съд, която има интерес от уважаване или отхвърляне на жалбата, може да представи писмен отговор в двумесечен срок от връчването на жалбата. Член 176, параграф 1 от този правилник освен това предвижда, че страните, посочени в цитирания член 172, могат да представят насрещна жалба в същия срок като предвидения за представянето на писмен отговор. Накрая, член 176, параграф 2 от посочения правилник предвижда, че насрещната жалба се подава като отделен документ, различен от писмения отговор.

122. В съдебното заседание Съдът запита ответниците относно причините, поради които не са подали насрещна жалба. Отговорът им е, че в решението на Общия съд нямало констатация, която да може да бъде оспорена, доколкото Общият съд не бил взел никакво решение по отношение на оборота, който трябва да се вземе предвид при изчисляването на глобата, тъй като в точка 229 от обжалваното съдебно решение той се произнесъл, че „[в]прочем, доколкото първото правно основание е уважено, не е необходимо да се разглеждат останалите твърдения за нарушения, изведени от нарушение на принципа на личната отговорност и на пропорционалността, и на липсата на мотиви, тъй като се отнасят до последиците от вземането предвид в обжалваното решение на периода преди 1 януари 2002 г.“.

123. Ясно е обаче, че тази теза не е правилна. От точка 120 от настоящото заключение е видно, че Общият съд се е произнесъл по този въпрос, и това е отразено впрочем в диспозитива на обжалваното съдебно решение.

124. При всички случаи ответниците са посветили в писмения си отговор петнадесет точки (83—97) на тезата, съгласно която „[а]ко въпреки представените доводи в раздел II по-горе, първото основание бъде уважено и Съдът реши да преизчисли размера на глобата, ответниците изтъкват, че: i) никакво увеличение поради утежняващи обстоятелства не би могло да бъде приложено поради изложените по-горе мотиви и ii) глобата, за която Parker ITR се счита за единствено отговорно, не може да надвишава 10 % от неговия оборот“. Това показва ясно, че при прочита на жалбата на Комисията по настоящото дело те са си дали сметка, че има възможност тя да бъде уважена от Съда и при това положение да бъде отменена преценката на Общия съд относно първото основание, представено пред него. Именно поради тази причина те излагат всички тези доводи в точки 83—97 от писмения си отговор. Само че, както обясних по-горе, ако ответниците желаят да „възродят“ основанието си, съгласно процедурния правилник те биха могли да го направят само с насрещна жалба, а не да се задоволяват с излагане на доводите си в писмения си отговор.

125. При положение че ответниците не са подали насрещна жалба като отделен документ, различен от писмения отговор, по-горе изложените им доводи трябва да бъдат отхвърлени като недопустими⁶².

IV – Заключение

126. Поради това предлагам на Съда:

- да отмени решение на Общия съд на Европейския съюз Parker ITR и Parker-Hannifin/Комисия (T-146/09, EU:T:2013:258) в частта, в която е отсъдил, че принципът на икономическа приемственост не е приложим по настоящото дело, и е отменил увеличението на наложената на Parker ITR Srl глоба, приложено от Европейската комисия при изчисляването на размера ѝ във връзка с ролята му на водач в картела,
- да върне делото на Общия съд, който да разгледа дали представените от Parker Hannifin Manufacturing Srl и Parker-Hannifin Corp. доказателства са достатъчни, за да се обори презумпцията, че ITR SpA в качеството си на дружество майка, притежаващо 100 % от капитала на ITR Rubber и принадлежащо към една и съща група с него, е упражнило решаващо влияние върху действията на дъщерното си дружество,
- да приеме, че като е намалил със 100 000 EUR наложеното с оглед на продължителността увеличение на сумата, до размера на която дружеството майка Parker-Hannifin отговаря солидарно за заплащане на глобата, Общият съд се е произнесъл *ultra petita*,
- да приеме, че намаляването на глобата, наложена на Parker-Hannifin, поради единствената причина, че „солидарната отговорност на Parker-Hannifin не би могла да се ангажира за периода 1 [януари]—31 януари 2002 г.“, не е достатъчно мотивирано от Общия съд, и
- да не се произнася по съдебните разноски.

62 — Така или иначе ответниците дори не са оспорили точки 227 и 228 от обжалваното съдебно решение.